

salonul literar

NINA TOMA

Liniștea lumii

rezemată de cer

2023

„Ca și în volumele precedente, poezia Ninei Toma din această nouă și foarte reușită ieșire la rampă e caldă, ispititoare, învăluitoare, persuasivă, e ca roua binefăcătoare, căzută în zori pe frăgezimea petalelor de flori rare. Iubite cetitoriule, ține lângă suflet *Liniștea lumii rezemată de cer*, fiindcă te încântă, te înfrumusețează, te îmbogățește! E o carte despre sine și despre semenii, despre iubire și credință, despre viață și moarte, despre „datul sorții”, despre „arta de a trăi frumos”, o carte a unor adevăruri existențiale simple, de care, clipă de clipă, avem nevoie!”

Valeriu STANCU

Nina TOMA
Liniștea lumii rezemată de cer

Salonul literar

Colecție dirijată de Valeriu Stancu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOMA, NINA

Liniștea lumii rezemată de cer, Nina Toma; pref.: Valeriu
Stancu. - Iași : Cronedit, 2023
ISBN 978-606-9640-25-8

I. Stancu, Valeriu (pref.)

821.135.1

© Editura CRONEDIT

NINA TOMA

*Liniștea lumii
rezemată de cer*

Prefața: Valeriu STANCU

CRONEDIT

Iași – 2023

*„O singură zi înaintea Domnului
este ca o mie de ani
și o mie de ani ca o singură zi.”*

Sfântul Apostol Petru 1 – 67

„Tablouri dintr-o expoziție” de suflet

Pornită mai târziu (dar cu har și cu determinarea născută din conștientizarea propriei valori) pe drumul literaturii și primită cu entuziasm de critica literară, de confrăți și de cititori, Nina Toma se află acum la cea de a treia sa carte de poezie, o carte a deplinei maturități artistice. A debutat în 2018, cu volumul *Vara celor cinci sânziiene* (Cronedit, Iași), pentru ca, în urma succesului pe care l-a cunoscut memorabila ei vară, să revină foarte repede în lumea numelor adunate pe o carte, scoțînd, tot la editura ieșeană, în 2020, un persistent *Ecou de suflet pe cruce*, ecou ce s-a propagat cu repeziciune în inimile iubitorilor de poezie și a propulsat-o printre numele de primă mărime ale liricii feminine de azi. Nina Toma s-a împlinit ca scriitor cu fiecare volum, cu fiecare poem publicat în reviste literare, confirmînd din plin speranțele puse în ea la debut. Titlul volumului – *Liniștea lumii rezemată de cer* – nu e doar frumos, enigmatic și impresionat, el are, cred, și o accentuată valoare simbolică, deoarece poate fi socotit o chemare la îndumnezeire, o credință că armonia universului, a lumii noastre, nu se poate realiza decît prin lucrarea divină. Acest încifrat și sugestiv titlu ar putea fi translația metaforică a

mottoului „Nihil sine Deo”, motto al familiei regale germane Hohenzollern-Sigmaringen, introdus ca deviză a monarhiei românești de principele/regele Carol I. De altfel, în cuprinsul volumului, creatorea chiar include un poem intitulat *Nihil sine Deo*, poem din care, pentru frumusețea și pentru crezul lor, cităm câteva versuri: „Nimic pe lume nu tresare,/ fără atingerea divină,/ nici frunza-nmugurită-n ram,/ nici stropii ploii de pe geam,// nici biata inimă nătângă,/ nici ochiul ce-avățat să plângă./ Nimic pe lume nu-s nici eu,/ fără de bunul Dumnezeu!”.

O atmosferă idilică, patriarhală (desprinsă parcă din tablourile din zona spirituală a doinei, acest „cîntec sfînt, vechi și simplu, de la țară”, cu care, cîndva, ne-a fermecat copilăria versul cald și învăluitoare al lui Ștefan Octavian Iosif – din volumele *Patriarhale*, *Credințe* sau *Cîntece*, de exemplu), construiește Nina Toma în poemul *Nume pe-o carte*, închinat bunicilor ei. Acest poem – care deschide volumul cu un titlu atît de expresiv și de chemător, *Liniștea lumii rezemată de cer* – face parte, de fapt, dintr-un emoționant ciclu dedicat unei minunate și nostalgice întoarceri în lumea copilăriei, adică la vremea „sufletului nostru dintîi”, despre care vorbea în a doua sa apariție editorială prozatorul ieșean Constantin Parascan. Cu har și

emoție, cu delicatețe și inspirație, aceste poeme spun o poveste: povestea sufletului care nu se sfiște să se copilărească, poveste pe care o admirăm în simplitatea impecabilă a curgerii ei și în (aleg la întâmplare, dintr-un noian de impresionante exemple ce se pot da) poemul **Amintiri răscolite**: „Parc-ar fi prima oară/ când simt iarba sub tălpile goale,/ uitasem cât de plăcută-i răcoarea,/ de pentinderea verde și moale.// S-au trezit, azi, toate-amintirile/ rătăcite-n mintea mea obosită,/ șesul, nesfârșire murmuitoare/ de-albine, fluturi, veselă suită.// Parc-ar fi prima oară, când cerul/ îmi arată minunile-albastre,/ uitasem că norii se pot transforma/ în zmei feroși sau zâne măiestre.// Din pacea și liniștea clipei de-acum,/ voi lua, pentru suflet, puțin,/ să-i dau, mai târziu, mângâiere și-alint,/ când geruri năprasnice vin”. Relația cu propria copilărie, dar și cu cea a ființelor dragi, întoarcerea în lumea ei feerică, de vis și la fericirile primare, par să stea sub semnul îndemnului pe care, în piesa *Don Carlos*, ni-l adresează dramaturgul german Friedrich Schiller: „Și mai ales învățați să purtați întotdeauna respect viselor din copilărie!”. Chiar asta face Nina Toma în acest volum, împlinindu-și visele prin Cuvînt.

Ieșirea din poveste și trecerea la viața normală, concretă, se face în poemul *Era duminică*, o adevărată sinteză

existențială, care, în ciuda faptului că ne evocă discret „marea trecere”, finitudinea, rămîne senină, ca o acceptare tacită a „datului sorții”. Iată sfîrșitul acestui remarcabil poem cu ecouri din tematici blagiene și argheziene, dar fără zbuciumul van din creațiile maeștrilor: „Era duminică./ O bătrână pășea gînditoare pe trotuarul pustiu./ Era umbra copilei care, cîndva, desenase pe cer/ ultimul curcubeu”. Motivul acesta al condiției umane, al finitudinii, devine un leitmotiv în volum, dovadă că orice creator e preocupat de contradicția dintre propria ființare, ce poartă conștient gînduri și trăiri de sorginte biblică despre deșertăciune și despre veșnicia propriei opere, care, dacă are valoare, depășește cu secole existența fizică a autorului. Pe măsură ce revine în vers acest motiv, el este tot mai profund și mai puțin senin. Îl găsim, de exemplu, și în poemul *Cu sufletul parfum de tei*, al cărui final încă stă sub semnul luminii („cu sufletul, parfum de tei,/ voi da tributul către zei/ să-mi fie liniștea deplină./ în nesfârșirea de lumină”), dar și în tulburătoarea confesiune *Ca un copil-pelerin*, unde trăirile, prezentate direct, sunt atît de neliniștitoare, atît de triste, încît cuprind și cititorul în angoasa lor existențială: „cu smerenie,/ voi adânci privirea/ în cerul fără sfârșit/ și voi atinge mîna Creatorului,/ mîna înghețată cu care,/ într-o duminică geroasă de iarnă,/ a scris povestea

tristă/ a unui muritor”.

Din îndepărtata-i copilărie, creatoarea „evadează” în copilăria propriilor prunci, dar și în cea a nepoților, deci tot pe un tărîm fabulos, unde armonia e privegheată nu doar de ochiul și de poveștile bunicii, ci și de Cel de Sus, care știe să transforme visele, dorințele, rugăciunile în minuni atît pentru sufletul copilului, cît și pentru nostalgia celui care se reîntoarce în copilărie: „Lumea basmelor cu împărați și zâne/ am deschis-o numai pentru tine/ și-am pornit prin locuri minunate/ să înveți ce-i rău și ce e bine.// Chipul tău frumos ca o icoană,/ îngeresc surâde, când și când,/ dormi, Andreea, buni e cu tine/ și-ți șoptește rugăciunea-n gând” (*Cântec de leagăn*). Cît de gingaș este preluat, sub semn divin, în versurile citate, îndemnul eminescian „Ce e rău și ce e bine/ Te întreabă și socoate”!

Din tușe risipite discret în poeme, scriitoarea își conturează un portret care ajută cititorul să-i înțeleagă sentimentele înzidite-n vers. Astfel, cu o dezarmantă sinceritate, ne spune – în versuri neînchipt de frumoase – despre sine că este o însingurată introvertită care-și întemnițează visele, dar își bucură trecerea cu amintiri, că iubește cu toată puterea inimii și a ființei, că are un suflet ales și sensibil, mișcat oricînd de suferința și durerile semenilor,

că își poartă cu sine mereu, ca pe un necesar sfătuitor, credința în Dumnezeu... În lirica aceasta cu vagă tentă egotistă își fac loc și poeme închinare unor creatori ale căror scrieri le admiră (Mihai Eminescu, Nichita Stănescu, Emil Brumaru), unele poezii vibrant patriotice, dar și o reușită mini secțiune de... fabule, cu un vers mai sprintar și învăluit într-un umor spumos!

Structurat în șase cicluri tematice, volumul este unitar, echilibrat și armonios, mizând pe un autentic fior liric, pe sinceritatea trăirilor, pe bogăția imagistică și pe o surprinzătoare – dar binevenită – diversitate stilistică, toate aceste caracteristici conferindu-i lucrării valoare, frumusețe, profunzime și dăluindu-i loc de neuitare în sufletul cititorilor.

Întâiul ciclu („- *Suflete de copil, ești fericit? - ... am fost.*”) este închinat copilăriei, iar concluzia pe care o putem desprinde din poemele incluse în cuprinsul său e clară și tulburătoare: dacă în existența ontogenetică nu ar exista această perioadă, oamenilor le-ar fi foarte greu să își suporte devenirea, viața. Așadar, avem nevoie de copilărie, trebuie să ne întoarcem la ea mereu, trebuie să îndrăznim să ne copilarim, dacă vrem să ne păstrăm puritatea sufletească și demnitatea ființială. Nu insist, despre acest ciclu mi-am

exprimat deja câteva păreri, dar cred că este cel mai cald al volumului.

Al doilea ciclu (*Cu sufletul parfum de tei*) pierde oarecum din candoare, din seninătate, dar se întrupează mai mult în gravitate, în profunzime. Un ciclu despre iubire și, mai ales, despre căutarea de sine, despre speranța într-o împăcare cu existența prin aflarea Divinității, un ciclu despre soartă, despre menirea omului și, evident!, a creatorului. Multe din poemele acestui ciclu poartă chiar titluri simbolice care încifrează stări de spirit puternice, adesea contradictorii, ilustrând zbuciumul sufletesc al ființării, al trecerii (*Golul din noi, Însingurare, Căutare, Izbăvire...*).

Minunile nu așteaptă lauda nimănui, doar sunt continuă și completează tematica din ciclul precedent. În acest „capitol” al descoperirii sinelui, dar și al revelației, „sufletul plecat/ în căutarea de sine” primește „clipa dulce/ de regăsire/ și împăcare” (*Cumințenia muntelui*). Un ciclu ca un „zbor de taină”, „vestind lumii/ taina vieții fără sfârșit:/ iubirea și pacea”. E un „cântec al speranței”, e ciclul vivaldian al unor anotimpuri de basm, al comuniunii cu natura, al extazului în fața minunilor pe care aceasta le zămislește clipă de clipă: „Sfioasă, tremurătoare înflorire,/ zbatere din aripi fragile,/ plutire ușoară de fluturi.../ Creație a

perfecțiunii,/ zămislită din taina pământului/ și-a minunii de-a fi.” (*Ea, Magnolia*). Din păcate, acest emoționant ciclu e completat cu numai opt haikuuri. Numai opt (cartea ar fi meritat mult mai multe!), dar atât de frumoase, încât par a fi desprinse direct din lirica japoneză! Un singur exemplu: „Calmă psaltire/ năvălind cu lumină./ E primăvară!”.

Niciodată singur, Dumnezeu este un ciclu cristic, măiastru, copleșitor și foarte uman, ce rafinează tema dialogului cu Divinitatea, temă care, de altfel, își face simțită prezența pe parcursul întregii cărți. Un dialog ce nu stă nici sub semnul căutărilor, nici sub cel al iconoclastiei (așa cum ne-a obișnuit o bună parte din poezia clasică), ci direct sub semnul credinței, așa cum s-a întâmplat, de exemplu, în creațiile postume ale lui Vasile Voiculescu (*Ultimele sonete ale lui Shakespeare, în traducere imaginată de Vasile Voiculescu*). Toate poemele ciclului sunt impresionante (cred că autoarea ar trebui să-și adune într-un florilegiu poemele psalmice, căci ar scoate o carte de mare răsunet), ele au o curgere tainică, vorbesc și prin tăcerile pe care le ascund cuvintele, și interferându-și versurile, completându-se ideatic, înflorind stilistic, alcătuiesc unul din cele mai problematice și mai reușite cicluri ale volumului.

Rostuit sub rostirea eminesciană din *Glossă* („Vreme,

trece, vreme vine / Vreme vine, vreme trece”), cel de-al cincilea ciclu al volumului, ***Totul vine, totul trece mereu*** adună poeme „de trecere, de vremuire și de moarte”. În aceste poeme, fiorul tragic legat de conștiința finitudinii, de sentimentul ineluctabilei tranziții spre necunoscut, spre Marele Târziu, de împăcarea cu jertfa supremă („În inimi tresaltă/ un ultim fior,/ ascultă, privește/ clipele mor.” - *Ascultă, privește!*) este cristalizat, mult mai pregnant, aglutinând gânduri vechi și rostiri noi care-și prelungesc ecourile și în alte cicluri ale volumului. „Binecuvântat să fie deci/ Că trăiesc și că mă duc spre moarte” – spunea Esenin – și aceeași atitudine, rezumată în sintagma epicureică „bucuria de a trăi”, se desprinde și din poemele Ninei Toma, care înainte de a se cutremura de veșnicia morții, asemenea lui Al. Vlahuță, aduce din tot sufletul prinos vieții, ființării pentru înveșnicirea prin creație, pentru a da substanță acelei aserțiuni pline de speranță dintr-o odă horatiană: „Non omnis moriar”. Ca să venim mai aproape de zilele noastre, aș zice că poemele din ***Totul vine, totul trece mereu*** ascund în substanța lor o labișiană, tainică, „fugă din cadrane”.

Un adevărat poem este titlul următorului capitol („***Primul meu cântec de leagăn/ din glasul mamei răsună,/ dulce ecou fără seamăn/ în Sfânta Limbă Română.***”) care,

ați ghicit, este închinat, cu sincer patriotism, dar și cu devoțiunea „dascălului de românească” (așa cum îi place concitadinului ei, Simion Bogdănescu, să se autodefinească), limbii române și celor care i-au dat strălucire (Mihai Eminescu, Nichita Stănescu, Emil Brumaru, între alții), dar și locurilor de neasemuit, atât de frumoase (și dragi sufletului autoarei) din această țară binecuvântată de Dumnezeu „între toate țările de pe pământ” (Bălcescu). Binecuvântată de Dumnezeu, dar urgentă chiar de oamenii ei, care nu știu să o prețuiască. Un patriotism discret, dar profund, animă versurile din acest ciclu atât de necesar, mai ales în actualul context social-politic, în care românii uită valorile perene ale românismului ce i-au ținut împreună, uniți și puternici, în ciuda tuturor vitregiilor cu care i-au încercat două milenii de existență. Un ciclu exemplar, sincer și optimist, de învățat la școală! În aparentă contradicție cu poeziile senine închinare țării, neamului și limbii materne, se strecoară stingher în acest ciclu cutremurătorul poem *Auschwitz*, adică tot un poem despre valorile umane, despre viață și despre faptul că nimeni nu are dreptul să îi ia unui semen acest unic dar primit de la Dumnezeu. Este poemul care ar fi trebuit să nu aibă motive de a fi scris, este un remember dureros al avertismentului pe care pictorul spaniol Francisco de Goya îl adresa omenirii:

„somnul rațiunii naște monștri”! Tot în acest ciclu, poate pentru a mai atenua din efectul devastator al poemului *Auschwitz*, autoarea introduce un minunat, benefic, senin colind, cu ecouri ancestrale, care, în subsidiar, ne amintește osbligația de a ne păstra credința, datinile și obiceiurile.

Ca și în volumele precedente, poezia Ninei Toma din această nouă și foarte reușită ieșire la rampă e caldă, ispititoare, învăluitoare, persuasivă, e ca roua binefăcătoare, căzută în zori pe frăgezimea petalelor de flori rare. Iubite cetitoriule, ține lângă suflet *Liniștea lumii rezemată de cer*, fiindcă te încântă, te înfrumusețează, te îmbogățește! E o carte despre sine și despre semeni, despre iubire și credință, despre viață și moarte, despre „datul sorții”, despre „arta de a trăi frumos”, o carte a unor adevăruri existențiale simple, de care, clipă de clipă, avem nevoie!

Valeriu STANCU

I.

- *Suflete de copil, ești fericit?*

- *... am fost.*

Nume pe-o carte

*Bunicilor mei,
Maria și Gheorghe Toma*

Gândind la dragii mei bunici,
pe-o carte mi-am scris nume,
iar ei, din colțul lor de rai,
au nins zăpezi divine.

Mă fericesc cu amintiri,
din timpuri de demult,
aproape, astăzi, parcă-mi sunt,
blând glasul că le-ascult.

În casa lor, din nou aș vrea
să mă strecur tiptil
și turta aburind s-o strâng
în mâini mici de copil.

Din pălăria găurită
de molii și de-a anilor sudoare,
zâmbind, bunicul îmi dădea
caise dulci și mere acrișoare.

Cu glas duios, mă adormea
Bunica, Mam' bătrâna,
spunând povești cu feți-frumoși,
pe când calm torcea lâna.

O, Doamne, acolo-n cerul Tău,
fii bun cu ei și blând,
odihnă dă-le-n verde rai
și îngerii mulți râzând.

Deschide cerul să le spun
că ei sunt steaua mea,
că mâinile le-aș săruta,
acum, dac-aș putea.

Cu binecuvântarea lor,
voi scrie mai departe,
pe drumul nins cu dalbe flori
la piept strâng prima carte.

Nostalgie florală

Daliile îmi prind gândul
în pânza amintirilor
și-l duc departe,
pe cărările vremii,
peste dealuri calme,
peste șesuri înmiresmate,
într-un mic sat
de pe malul Zeletinului,
până în curtea bunicilor.
În grădina
din fața casei,
se înălțau mândre și vesele
preferatele bunicii,
daliile,
albe, roșii,
mov, galbene,
roz, pestrițe,
mari și mici,
legate de mijlocul fraged
cu lână colorată,
asemenea fetelor gătite duminica la horă.
Adesea, mă ascundeam
printre tulpinile lor înalte,
îmi acopeream brațele cu frunze
și așteptam să înfloresc,
neștiind, pe-atunci,
cât de ușor mă voi ofili
sub bruma rece a dimineților de toamnă,

fără să mai pot înflori vreodată,
precum frumoasele dalii
din grădina bunicilor...

Timp suspendat

La umbra stejarului secular,
bunicul și nepoata
stau pe o bancă de lemn roasă de vreme,
într-o imagine
cât istoria unui neam
suspendată în timp –
trecut și viitor –
două generații
care au văzut
lumina soarelui
în secole diferite.
Parcă neschimbate
în vreme,
stau mărturie
cerul senin,
râul,
curgând liniștit,
pământul,
cu roade bogate.
În pacea neclintită
a câmpului,
singur,
stejarul secular
deapănă povești
tălmăcite molcom
în foșnetul frunzelor,
iscodite
de vântul curios,

povești străvechi
pe care
doar Bunicul
mai știe
să le asculte
și să le înțeleagă.

Pe banca timpului,
Bunicul le spune
mai departe
nepoatei sale,
drept unică
și neprețuită
moștenire.

Moștenirea

În inima mea e-o Preasfântă Marie
ce suferă-n taină cum numai ea știe,
am văzut-o în ochii măicuței mele,
când muncea și plângea cu lacrimi mari, grele.

În brațe duc poverile Mariilor,
durerea,-ntristarea, caznele fiicelor
scăldate-n râuri de sudoare și sânge,
peste care tot cerul parcă se frânge.

Maria din mama mea, din a bunelor
și din mamele tuturor străbunelor
respiră-n mine, respiră și-n fiica mea,
în fiul meu și-n urmașii ce-i vor avea.

Maria, Maria, Preasfântă Maria,
rămâi lumina vie din inima mea,
icoana jertfei de veacuri moștenită,
Maria, Maria Preasfântă iubită!

Când eram copil,
cea mai mare bucurie
era să descopăr
în țolul din bucătărie
fâșii din rochițele uzate,
cu flori, buline și volane...
Nerăbdătoare, răscoleam
cuibul amintirilor,
ținându-mi răsuflarea de emoție
cât număram până la zece...
Țolul, ce joc frumos!
Jocul țesut de mâinile harnice
și neobosite
ale bunicii mele.
Azi, câți copii ar putea înțelege acest joc?

Of de tată

In dimineața când ne-ai părăsit,
o stea cădea din zarea-ntunecată,
luându-ți sufletul de boală obosit,
mi-a pus în piept amarul *of de tată*.

Așa a fost pesemne-a ta dorință
să fiu cu tine-n cea din urmă noapte,
mi-ai dat curaj, în slaba-mi neputință,
cu murmurul din ultimele șoapte.

Știai că ți-aș fi oferit din viața mea o parte,
când niciun leac pe lume n-a mai fost,
s-alung din preajma ta ne-ndurătoarea moarte,
am încercat zadarnic, fără rost.

Te-am ajutat să treci pe puntea care
ducea spre Raiul Sfânt, până la poartă,
sub tălpi purtai ultima-mi sărutare
și-n ochi lumina dragostei curată.

Să ai odihnă-n Casa Domnului,
cu îngerii și sfinții laolaltă,
și, uneori, te rog frumos, să-*I* spui
să îmi mai ia amarul *of de tată*.

Amintiri răscolite

Parc-ar fi prima oară
când simt iarba sub tălpile goale,
uitasem cât de plăcută-i răcoarea,
de pe-ntinderea verde și moale.

S-au trezit, azi, toate-amintirile
rătăcite-n mintea mea obosită,
șesul, nesfârșire murmuitoare
de-albine, fluturi, veselă suită.

Parc-ar fi prima oară, când cerul
îmi arată minunile-albastre,
uitasem că norii se pot transforma
în zmei firoși sau zâne măiastre.

Din pacea și liniștea clipei de-acum,
voi lua, pentru suflet, puțin,
să-i dau, mai târziu, mângâiere și-alint,
când geruri năprasnice vin.

Era duminică.

Dumnezeu zâmbea mulțumit,
tocmai crease lumea.

Era duminică.

O copilă naivă râdea,
desenase pe cer un curcubeu.

Era duminică.

O adolescentă visătoare dansa,
întâlnise prima oară iubirea.

Era duminică.

O tânără fericită își legăna pruncul,
abia devenise mamă.

Era duminică.

O femeie nostalgică spera să-și găsească fericirea,
o uitase, demult, pe un peron, într-o gară.

Era duminică.

O bătrână pășea gânditoare pe trotuarul pustiu.
Era umbra copilei care, cândva, desenase pe cer
ultimul curcubeu.

Picătura de viață

Copila mea,
te rog,
nu uita,
că prima picătură de sânge
care ți-a atins inima,
a trecut,
mai întâi,
prin inima mea.

Pentru tine, drag copil!

De când erai un mugur crud,
cu sevă dulce te-am hrănit
ți-am strâns aroma florilor,
în zori de zi, la răsărit.

Din soarele dogoritor,
am pus deoparte-un strop de foc,
să crești frumos, strălucitor,
să fii iubire și noroc.

Sărutul de pe urmă-ți las,
când bruma rece m-a uscat,
mă-ntorc mai fericită-acas',
văzând cât ești de minunat.

Și te vei bucura mult timp,
de toate câte vor veni,
ești sufletul din alte vieți
în care ne vom regăsi.

Rugă pentru Ami

Doamne, astăzi te-aș ruga
s-o duci pe fetița mea,
ca-ntr-un vis adevărat,
unde lumea ai creat.

Arată-i lumea de povești,
Raiul de unde ne privești,
arată-i tot ce-ai făurit,
lumina din care-a venit.

Arată-i *Corola Minunilor Tale*,
cum crește o floare,
cum fluturii-nvață în vis să zboare,
cum mugurii cresc nesfârșite păduri,
cum perle se-ascund în scoici sifidii,
cum vântul se leagănă printre norii albi,
cum curge izvorul din lacrima Ta,
cum poți face să plouă cu soare,
cum dai curcubeului culoare,
cum stele roiesc peste bolta senină
și dau nopții negre caldă lumină.

Arată-i Țara Fulgilor de Nea,
arată-i cum se naște o stea,
șoptește-i cum să aibă grijă de toate,
să le sporească, așa cum poate,
arată-i muntele ce-l are de urcat,
cu răbdare și pas avântat.

Arată-i, Tu, Doamne, cum s-a ivit
din iubirea mare ce i-ai oferit,
așază-i pe frunte stele și soare,
în suflet, blândețe, iubire, candoare
și visuri o mie să le împlinescă
durerea și teama să nu le cunoască.

Cântec de leagăn

Dormi, Andreea, buni e cu tine,
îți veghează somnul liniștit,
domolindu-ți orice tresărire,
dintr-o spaimă sau vreun vis urât.

Lumea basmelor cu împărați și zâne
am deschis-o numai pentru tine
și-am pornit prin locuri minunate
să înveți ce-i rău și ce e bine.

Chipul tău frumos ca o icoană,
îngeresc surâde, când și când,
dormi, Andreea, buni e cu tine
și-ți șoptește rugăciunea-n gând.

.

II.

Cu sufletul parfum de tei

Cu sufletul parfum de tei

Se scutur florile de tei,
cum trec pe rând și anii mei,
mireasma lor răscolitoare
se pierde-n depărtata zare.

Pulberi de aur picurat,
ce-n suflet mi s-au strecurat,
au scris poemul de iubire,
ecou de dor și amăgire.

Gândind că, încă, mai e vreme,
ridic o punte din blesteme,
și trec, așa, ca-ntr-o poveste
s-ating hotarele celeste,

cu sufletul, parfum de tei,
voi da tributul către zei
să-mi fie liniștea deplină,
în nesfârșirea de lumină

Ca un copil-pelerin

Dacă-nchid pleoapele,
ușor,
mă las condusă
de Nocturnele lui Chopin,
până departe,
pe-ntinderea gândului infinită.

Supusă,
fără nici o durere,
ating lumina soarelui
rostogolită amețitor
în cascade de vis...

Ca-ntr-o poveste nespusă,
călătoresc împotriva Zeilor
cu sufletul unui copil-pelerin,
abandonat în vârtoarea destinului,
neobosit, visător.

Aproape de lumea lor,
cu smerenie,
voi adânci privirea
în cerul fără sfârșit
și voi atinge mâna Creatorului,
mâna înghețată cu care,
într-o duminică geroasă de iarnă,
a scris povestea tristă
a unui muritor.

Golul din noi

Toți avem un loc în inimă
care nu va fi ocupat vreodată
de ceva,
sau cineva,
oricât de multă fericire
ar veni peste noi...
da, acel spațiu
va fi mereu gol,
numai singurătatea
ne va ține de urât,
așteptarea
nu se va sfârși.

Liniștea dinaintea furtunii

Ca un naufragiat,
nu am decât cerul:
noaptea, cu stele,
ziua, cu soare.

În jurul meu,
rechinii simt iz de sânge,
dau ocoluri plutei,
cercul rău se strânge.

Vin nori de furtună,
zarea-ntunecând,
valuri nemiloase
trupul strâns îmi prind.

Mai am timp de-o rugă:
Doamne,
sufletul Ți-l dau Ție,
dar inima,
inima să o închizi,
într-o scoică-albăstrie,
sub formă de stea.

Însingurare

Peste toate visurile
întemnițate în mine,
sub pleoapa ochiului
ca un zid,
se leagănă un vâl
de lumină albastră...

Nu știu
ce poate el să aducă
în sufletul obosit
care-a uitat
cum era liniștirea...
rătăcind ca un orb,
prin labirintul singurătății lui,
aproape că
nu-și mai dorește
să găsească ieșirea.

Zâmbește, suflete, e mai,
chiar de ești trist și-nsingurat,
gândește-te, n-ar fi păcat
să plângi, când pe pământ e-un rai

de flori, de zumzet și parfum,
de vesel trîl de ciocârlie,
și-n toată astă armonie,
tot singur ai rămas, acum?

Te-ai amăgit, visând în van,
că ești iubit și adorat,
dar visul tău s-a spulberat
ca floarea macului în lan.

Hai, speră, nu te întrista,
de nenorocul ce îl ai,
zâmbește, suflete, e mai,
fă-i loc să intre-n viața ta!

Izbăvire

Uneori,
când sufletul
secătuit
și fărâmițat
are nevoie
să-și refacă puterile,
adună
și din afara lui,
puțin câte puțin,
iubirea, atenția
și frumusețea oamenilor
dispuși să-i redea
tăria și încrederea
de a merge
liniștit
mai departe,
măcar o vreme...

Căutare

Aș străbate
abisurile întunecate,
înfășurată într-un giulgiu de purpură,
răscolind, fără odihnă,
cerul.

Printr-o minune,
aș putea găsi un loc,
unde,
în liniștea
infinitalui,
să-mi ard lumina.

Spațiul
e atât de vast,
timpul,
promis
veșniciei.

Menire

M-am născut să caut,
să descopăr,
să înțeleg,
să împart,
să fericesc,
să iubesc.
Sunt timpul dăruit –
un strop de infinit.

Dacă aș avea
atâta credință
încât
să pot strămuta munții,
să adun toate mărire
la un loc,
să fac din noapte zi,
iar dragoste nu aș avea,
atunci,
ce-aș fi?
Nimic.

Ea

Ea stătea singură,
pe marginea orizontului,
cu pleoapa ochiului
întoarsă spre apus.

Era atât de simplă și clară
ca o rugă de seară
tânguită
înlăuntrul
unui gând nespus.

Era doar *Ea*,
o femeie simplă,
în genunchi
pe marginea altarului,
icoana Mariei
din Catedrala Cerului,
Cerul Lui.

Poți să zbori

cu aripi de fericire,
dacă lași copilul din tine
să se bucure,
în fiecare clipă,
de soare,
cer și nori,
de lună,
stele și vise,
de ploaia caldă,
de curcubeu.

Alean

Lângă tine,
inima mi-e atinsă
de-o blândă mângâiere
și mi-e bine.
Lângă tine,
e viață,
restul e așteptare.

Licorile iubirii

La ceas târziu de seară,
renasc povești
uitate prin vii...
În bobul tescuit,
se-ascund
tulburătoare ispite;
buze însetate
de îndrăgostiți
sorb
din potirul iubirii
licorile dulci, sângerii
și se iubesc
până în rai și înapoi.

Revelație

Iubirea ta,
lumina unui curcubeu
răsărit
pe cerul inimii mele.

Rugă solară

Zi după zi,
învățăm din fiecare răsărit
cum să tindem spre perfecțiune,
să fim lumină,
și chiar dacă,
e doar un vis fără sfârșit,
rămâne în suflet
ca o rugă.

Destrămare

În timp,
chiar și cea mai dură stâncă,
obosind,
devine nisip –
se destramă în fărâme aurii,
căutând
liniștea unui perisip...

**Viața nu este,
nu poate fi perfectă...**
Ca într-o piesă de teatru,
în viață,
nu sunt duble,
scenele se derulează
înainte,
mereu și mereu...
fie că ești actor
sau simplu spectator,
jocul și viața
se trăiesc în direct,
cu bucurii, tristeți,
teamă, speranță,
dar, mai ales,
cu recunoștință
și iubire,
infinită iubire...

La sfârșit,
când se lasă cortina,
îți rămâne doar sufletul plin,
în palme,
nimic.

Suflete ne-nțeleș,
te-ai zbućiumat mereu,
între dreptatea și mila
bunului Dumnezeu...

Nimeni nu te-a plâns,
când ai fost răstignit,
pe cruci de vânt,
între nadir și zenit.

Suflete-nsingurat
de doruri învins,
plecat spre rai,
în trist ecou te-ai stins?

Ea / ei

... ei i-au luat ochii,
smulgându-i cu ură,
necruțător...

Ea a închis pleoapele,
și-apoi a învățat
semnele orbilor.

... ei i-au luat cuvintele
și le-au aruncat
în noroi...

Ea le-a spălat, cu migală,
unul câte unul, și le-a dat
sensuri noi.

... ei i-au tăiat brațele,
abandonând-o,
fără milă...

Ea s-a rugat Domnului,
cerând îndurare
din inima-i de copilă.

... ei i-au secerat picioarele,
lăsând-o în pustiu
singură...

Ea a îmblânzit fiarele

cu sufletul ei bun,
fără urmă de ură.

... ei i-au luat tot.
Numai sufletul,
nu.

Povara neputinței

Plină de amar e toată viața mea,
însă, m-am amăgit că nu-i așa,
când soarele mă-ncălzea mai tare,
venea de nicăieri o supărare,

iar când credeam că sunt învingătoare,
mă prăbușeam ca secerată din picioare.
Poate nu l-am rugat de-ajuns pe Dumnezeu,
să-mi dea cât mai puțin din ce e greu,

și nici credința, poate, nu a fost prea multă,
de aceea, niciun sfânt nu mă ascultă
și-mi dă povara asta grea de suferință,
pe care să o car, nu mai găsesc putință.

În tot ce-am făptuit, până acum,
am așezat mereu gândul cel bun
și câte o fărâmă de iubire,
fără să cer averi sau preamărire,

cu sufletul în palme am pășit,
pe nimeni n-am urât, doar am iubit.
Cobor în Valea Plângerii, încă o dată,
să-ngrop adânc amarul, dincolo de poartă,

dacă s-o-ntoarce iarăși după mine
va fi un semn că tot nu voi fi bine,
cu lacrimile strânse-ntr-o zidire,
voi ridica altar, spre mântuire,

din care, peste lume, Dumnezeu
va revărsa lumini de curcubeu.

În liniștea sferelor

Îmi rezemasem tâmpla de cer
și auzeam liniștea lumii
pierdută-n adâncul
necuprins de albastru...

Ochiul răscolea cu săgeți de gheață
orizonturile argintii,
descoperind o lume nouă,
fără urme de păcat,
un tărâm al iubirii eterne
din care întristarea
plecase
demult...

Amurgul

se strecoară alene
printre crestele norilor
pe sfori de lumină,
până în inima rece a nopții...

De prea mult timp aștept,
nici nu mai știu ce...
Gândurile au pornit înainte,
fără să-mi spună unde.

M-au lăsat în urma lor,
prinsă ca-ntr-o pânză de păianjen
din care nu pot,
nu știu,
sau nu mai am curaj
să mă desprind.

Obosită,
cobor
pleoapa ușor
și tac.

Pelerin

- Suflete, de unde vii?
- Vin din Valea Plângerii.
- Unde este-al ei hotar?
- În fântâna de amar.

Cândva,

o femeie romantică a avut un vis:
să privească,
la trecerea dintre ani,
spre inima luminoasă a Turnului Eiffel.
Și l-a împlinit.

Azi,
a închis
în inima ei,
pentru totdeauna,
amintirea acelu vis.

N-am niciun drept

Cu ce drept
să-mi fac griji
că mâine dimineață
va fi iar caniculă
și nu mi-am călcat
rochia vaporoasă de mătase
pe care s-o îmbrac
ca să fiu admirată?

Ce drept mai am
să beau liniștită cafeaua,
pe terasa unui restaurant,
fără nici o teamă?

Cum ar putea
să mă mai mulțumească gândul
că sunt liberă,
că pot să mă plimb
printre aleile cu trandafiri
ce nu au uitat să-nflorească?

Cu ce drept
aș putea să mă mai bucur
de toate libertățile,
în timp ce
în cealaltă parte a lumii,
fetițe, adolescente
și femei din Afganistan

trăiesc îngrozite teama
că trupurile lor
au ajuns pradă de război
pentru talibanii
care le vor suprima
barbar
orice drept,
orice dorință,
orice vis,
viața?

Cu toată puterea gândurilor,
voi fi alături de ele,
de femeile afgane,
de sufletele lor
chinuite de teroare
și disperare.

III.

*Minunile
nu așteaptă lauda nimănui,
doar sunt*

Minunile sunt

Dacă nu ai auzit
liniștea
din sufletul blând
al firului de iarbă
abia răsărit,
aromele migdalate
răsuflând liniștit
sub cămașa strânsă
a bobocilor în floare,
trezirea frunzelor
din coconii mugurilor,
inima pământului
în care pulsează
apele primăverii
gata să se reverse
în calme torente,
atunci,
poți doar să te rogi.

Minunile
nu așteaptă lauda nimănui,
doar sunt.

Vestitori grăbiți

Fragezi, mici,
dragii de ei,
de sub strat cald de frunzar,
răsărit-au ghiocei,
prea grăbiții vestitori,
fără-a ști
că-n calendar
e tot luna lui Gerar.

Și totuși

Și totuși, vine primăvara
cu rândunele și cocori,
pe ramuri se trezesc bobocii,
sub vraja soarelui, în zori...

Și totuși, vine primăvara,
cu-al florilor parfum divin,
tresaltă-n inimi fericirea,
de bucuria ce-o trăim...

Și totuși, vine primăvara,
cu roi de aur mișcător,
în vale zumzete răsună
și-n suflete un tainic dor...

Și totuși, vine primăvara,
șoptea zenitul blând, azi-noapte,
în muguri clocotesc izvoare,
cu sevă de cireșe coapte.

Revelație

Dintr-odată,
sihăstria odăii
și-a primenit
chipul întristat
cu diafane văluri
de parfum și culoare,
sublimă simplitate,
mângâietor elixir,
sufletului hoinar plecat
prin întunecimi abisale,
ca o novă
călătoare...

Jocul de-a fericirea

Cine n-a văzut, încă,
minunile primăverii,
nu știe
că poate fi fericit,
doar pentru că e soare,
iar pomii n-au uitat
că e vremea de-nflorit
și pământul se scaldă
într-un ocean de parfum și culoare.

Printre toate motivele de nefericire,
ca-ntr-un joc,
e-atât de ușor,
totuși,
să fim fericiți!

Întâlnire-amăgitoare

Mi-am dat cu primăvara întâlnire,
pe-aleile din parcul părăsit,
am aşteptat-o plină de speranţă,
dar ea, ştrengara, iar m-a amăgit.

În locul primăverii, veni iarna,
cu fulgii roi, dansând ameţitor,
se îmbrăcase-n haina ei de gheaţă
şi-acoperise tot în alb decor.

Mi-a pus pe braţe, largile-i aripe,
să mă desprind de tot ce-i omenesc,
îmi stinse-n ochi lucirea de smaralde,
fără măcar să mă împotrivesc.

Şi, totuşi, primăvara va veni,
în altă zi, la altă întâlnire,
pe-aleile din parcul înverzit,
când eu voi fi o albă amintire.

Ea, Magnolia,

Sfioasă, tremurătoare înflorire,
zbatere din aripi fragile,
plutire ușoară de fluturi...
Creație a perfecțiunii,
zămislită din taina pământului
și-a minunii de-a fi.

Duminica Magnoliilor

Pășiți ușor pe alei
să nu tulburați
înfiorarea
și zâmbetul
magnoliilor;
astăzi,
e Duminica lor!

Armonii de primăvară

Pe cer,
norii de-argint,
fantasme călătoare,
dansează
lin...

Pe vale,
pomii,
năluciri îndrăznețe,
se-mbată-n parfum de migdale
divin...

Contopire

Câte minuni,
câtă splendoare,
ochii cuprind
albastra zare,
un dor de mare
mă răscolește,
inima saltă
în piept nebunește.

Înserare

În liniștea serii,
salcâmii își risipesc
peste lume
dulcea mireasmă,
leac de dor,
de sperat,
de iubit...

Deschide fereastra,
om bun,
și lasă-te pătruns
de vraja salcânilor în floare!

Taina somnului

Când mugurii visează
o primăvară fără seamăn,
în taină,
pe ramurile amorțite,
Un măr de aur își face leagăn.

Magia mării

Cerul, marea,
soarele, pescărușii
se întrec
într-un uimitor
spectacol de magie...
Din inima soarelui,
cascade luminoase
săgetează cu valuri spumoase
trupul mării
de azur...

Gând 1

Când cerul e cuprins de Dumnezeu
cu brațe de lumină scânteindă,
se-nalță peste lume curcubeu,
speranța-n suflete să reaprindă.

Gând 2

Pe sub bolți de caprifoi
cu iz de rai înmiresmat
vom păși într-o zi amândoi
spre țărmul iubirii visat.

Gând 3

Stă-n puterea
florilor
de a fi
grațioase,
într-un fel
atât de simplu,
frumos
și pur!

Gând 4

Fir de grâu,
poem de viață,
dincolo de orice rău,
mai e o speranță...

Gând 5

E vremea macilor,
minuni de roșu luminos,
să fie mângâiați ușor
de vântul blând și răcoros.

Cântecul speranței

Marea își înalță,
ca într-o rugă,
plânsul,
lacrimile
și visurile
spre cerul albastru,
vara pornită la drum
e undeva printre nori
și zâmbește
cu nostalgie
la gândul întoarcerii
din depărtări,
pe aripi călătoare,
în cântece și bucurie...

Ecoul mării

Valurile sfârâmate
de-al mării țârm stâncos
sting ecoul din adâncuri
într-un țipăt de-albatros...

Izvor de lumină

Din noaptea pământului,
Luceferi plutitori răsar
pe cerul apelor...

Inscripție pe cer

Vara care a plecat
lasă întipărită
pe albastrul cerului
speranța unui nou răsărit,
într-o altă vară de poveste...

Inocență

Vară, suflet de copil,
ai plecat fără să știi,
strecurându-te tiptil,
cu pas vesel și zglobiu.

Azi, te caut printre fluturi,
dar tu ai zburat departe,
aripile să îți scuturi
pe o filă dintr-o carte.

Păpădiile-s uscate,
vântul le-a urcat la stele,
împlinind visele toate,
poate, și pe ale mele.

Vară, suflet de copil,
te aștept, măcar în vise,
vino, cum te-ai dus, tiptil,
las ferestrele deschise.

Tributul verii:

trei trandafiri,
în care a strecurat
mireasma câmpurilor,
atingerea calmă a curcubeului,
luciri de stele
adormite-n roua zorilor,
alintul vântului șoptit,
dulci sărutări,
povești de iubiri împlinite
după lungi așteptări
și o rugă
pentru visele mele.

Zbor în poem

Amurgul
se-aprinde
pe firul orizontului
și scapără,
aievea,
ca un foc mocnit
în jăratec,
răscolind,
din când în când,
zborul timid
al gândurilor
adunate
într-un poem văratice.

Întomnare

Nu vreau
să cred
că,
„totuși,
vine
toamna.”
Aseară,
păsările
și-au pictat
zborul
pe aripi,
cu tușa
pulberilor
de-aramă
cernută
din respirația
copacilor
secați
de clorofilă.

Păsările raiului

Oare păsările au deprins
zborul norilor albi,
destrămare calmă
de fulgi înaripați,
stoluri de mătase
rupte-n fâșii,
ori cerul a implorat păsările
să învețe norii
cum să înalțe sufletele muritorilor,
fără teamă,
într-un zbor uimitor,
nesfârșit,
sus, sus,
până în inima raiului?

Comoara visului

Rod bogat,
dulce, aromat,
plămădit
din visul unei nopți de primăvară,
comoară rară.
Bine-ai venit, Toamnă!

Dincolo de poveste

Frunzele deapănă mai departe
povestea Toamnei,
șoaptele lor se sting,
rând pe rând,
tânguios,
într-o ultimă tresărire,
sub mângâierea de gheață
a gerului nemilos...

Fiecare frunză își spune povestea.
Duiosă,
irepetabilă
poveste de iubire...

Pastel

Pe suflete-arămite,
cad frunze ce s-au stins
sub stropii grei de lacrimi
ce-n noi povești au scris.

E pasul mai alene,
pe drumuri din vechime,
iar ochii-ar vrea s-adune
a muntelui minune.

De aur și rubine-s
veșmintele pădurii,
iar sufletele noastre
le dau tribut iubirii.

Minunile coboară
cu-aripi de curcubeu,
pe suflete-arămite
pictează Dumnezeu.

Cumințenia muntelui

Din preaplinul norilor,
ies din matcă
izvoarele cerului
și se revarsă ușor,
ca un vals,
peste cumințenia muntelui,
îi mângâie fruntea arsă de soare,
apoi, împlinind voia Domnului,
Precum în cer așa și pe pământ,
ploaia sfințește brazii
cu-aghiasmă mare;
sufletului plecat
în căutarea de sine
îi dă clipa dulce
de regăsire
și împăcare.

Poveste de seară

Lumina se desface
în petale de foc
peste zăpezile cuibărite
sub copacii dezgoliți
ce spun iernii
povestea de seară
cu zâne și crai
care au trăit fericiți
până la adânci bătrâneți.

Reflexie

Iluzia unei imagini
de un mister
impresionant:
oare cerul
a coborât pe ape,
ori trestiile
și-au înfipt
rădăcinile în cer?

Semn 1

Luna de aramă
își leagă năframă,
cerul scânteiază
și aprinde stele,
în visele mele.

Semn 2

Cerul, vatră de jar,
leagănă luna
și-o coboară alene
pe-albastre cărări,
peste-al pădurii frunzar,
apoi, înspre seară,
o culcă sub vinete zări,
într-un vârful de arțar.

Visul unei nopți de iarnă

În noaptea-ncremenită
sub gerul tăios,
dorințele-arzătoare
încep să se-mplinească;
se desprind
din caierul gândului tainic,
una câte una,
în scânteii
de lumină stelară
țesute-ntre gene
cu fir de aur și-argint,
și urcă
pe sfori de mătase
spre inima cerului,
Acasă.

Zbor de taină

Din vatra nestinsă a cerului,
Pasărea de foc
își deschide aripile
și zboară
peste câmpuri și munți,
peste mări nesfârșite,
vestind lumii
taina vieții fără sfârșit:
iubirea și pacea.

Haiku, poem,
tărâm desprins din soare
în flori de cireș.

Infinit de-azur –
altar de închinare –
sufletului meu.

Sub raza lunii,
Floarea Singurătății
suspînând, murind.

Cerul coborât
între suflet și umbră.
Clar de liniște.

Azi, ieri și mâine -
scuturări de petale
din zile și nopți.

Pecetea umbrei
condamnându-ne între
a fi și-a nu fi.

Ființă din rai
exilată pe pământ,
respiră și taci!

Calmă psaltire
năvălind cu lumină.
E primăvară!

IV.

Niciodată singur, Dumnezeu

Nimeni, niciodată...

Niciodată singur, cerul, niciodată,
ziua, nori și soare, noaptea, stele, lună.
niciodată singur, nu-i izvorul, nu e,
undele-i voioase ca un cânt răsună.

Niciodată singur, focul, niciodată,
din cenușa stinsă, iară se aprinde,
niciodată singur, vântul, niciodată,
vise risipește, și-apoi scump le vinde.

Niciodată singur, omul, niciodată,
chiar de-i plânge ochiul, inima-i se zbate,
niciodată singur, nu-i nici Dumnezeu,
mângâie și-alină sufletele toate.

Niciodată singur, nimeni, niciodată,
nicăieri în lume, fără Dumnezeu!

„Nihil sine Deo”

Nimic pe lume nu tresare,
fără atingerea divină,
nici frunza-nmugurită-n ram,
nici stropii ploii de pe geam,

nici biata inimă nătângă,
nici ochiul ce-a-nvățat să plângă.
Nimic pe lume nu-s nici eu,
fără de bunul Dumnezeu!

Nimic pe lume nu trăiește,
fără iubire și credință,
nici pomul roade nu rodește,
nici râul nu mai izvorăște,

nici omul trist și-nsingurat
ce-și plânge viața de păcat.
Nimic pe lume nu-s nici eu,
fără de bunul Dumnezeu!

Dincolo de nori,

Dumnezeu zâmbește,
în fiecare zi,
arătându-ne semne
cât ne iubește
fără să ceară nimic
în schimb...
doar să iubim și noi,
atât.
Simplu.

Cuprinde-mă, Doamne,
și scutură-mi sufletul deasupra mării,
cât poți de tare!
Să cadă din el,
în adâncuri,
toate păcatele lumești
care mă nimicesc,
toate dorurile arzătoare
care mă mistuiesc,
toate tristețile
și-amărăciunile cuibărite în el,
apoi ridică-l din nou,
limpede, curat,
fără păcate,
ca-n clipa
când m-ai creat,
să nu-mi lași decât
un strop de iubire,
atât.

Între cer și pământ

De sub geana tremurândă a cerului,
timid, răsare ochiul verde-al grâului,
un semn de binețe să dea primăverii,
anotimpul iubirii și-al Învierii.

Zefirul de-april îi va da mângâierea,
lumina din soare-i va crește puterea,
în boabe-aurii, pâinea respiră cuminte,
Domnul o așază-ntre Tainele Sfinte.

Se umple pământul de roade mănoase,
bucuria inundă-ale creștinilor case,
se-nalță slavă, rugă de mulțumire,
pentru pâinea sfântă, pentru mântuire.

Între cer și pământ e pace deplină,
se-aprinde-n altare lumina divină,
fiecare creștin de păcate-i iertat,
Paștele să ne fie binecuvântat!

Darul divin

Omule, privește măreția creației mele!
Ți-am așternut mări și oceane albastre,
întinderi nesfârșite de cer azuriu,
destrămarea de nori
ce plutesc, aievea,
fără teamă,
fără nicio țintă,
doar plutesc!

Ți-am oferit soare și stele
să-ți lumineze drumul,
fie noapte sau zi!

Am răscolit pământul
și am scos din străfundurile întunecate
stânci de granit
și le-am clădit,
unele peste altele,
în munți
pe care să-i urci,
pentru a-ți depăși limitele!
Nu uita, doar cerul meu
să-ți fie limita supremă!

Omule,
tu nu vezi
că ți-am pus la picioare
veșnicia creației mele?

Bucură-te,
fii fericit,
dar ai grijă de ea
și nu uita
să o dai mai departe
celor ce-ți vor urma!

Când îngerii
plâng,
din cer,
ning
mărgăritare...

Rugă în Casa Domnului

Duminica, bat clopotele-a rugă
și cheamă credincioșii împreună
s-aducă slavă și pioasă mulțumire,
în dangătul ce peste câmp răsună.

Strâng lumânări în mâini când se închină,
din ochii triști le curg lacrimi amare,
se roagă-n gând, așa cum știu mai bine,
pentru a sufletelor milă și iertare.

Nu e în lume nimeni fără vină,
cu fapta sau cuvântul săvârșită,
pe care Dumnezeu să nu i-o ierte
din dragostea de oameni nesfârșită.

Încep să bată clopotele-a rugă,
cuvântul Domnului se face ascultat,
lumina se revarsă peste lume
și orice om e binecuvântat.

Apus

Când vine toamna,
chiar și frunzele
se tem
să rămână singure...

În lumina sângerie a apusului,
timide, se așază alături,
una câte una,
așteptându-și resemnate
ultima clipă...

Numai sufletul omului
se pierde
singur,
în umbra rece a timpului,
ca un foșnet de-aripă
oprită din zbor.

În urmă,
mai rămâne doar o amintire
decolorată,
uitată
într-un album
fără nume...

Arta de a trăi frumos

Cu gândul pios al credinței,
încet, încet am urcat,
până aproape de porțile cerului,
la Mănăstirea Piatra Tăieturii.
In primitoarea biserică,
prin rugăciune și căință
ne-am așezat,
pentru câteva clipe,
mai aproape de Dumnezeu.
Liniștea locului,
blândețea din ochii sfinților
care ne priveau dincolo de icoane,
mângâierea divină a Mântuitorului
au adus sufletelor încercate
iertare și mântuire.
Privirile s-au înălțat
spre limpezimea albastră a cerului,
pe care norii au pictat
frânturi de rai,
unde cei adormiți
își duc odihna veșnică,
de-a dreapta Tatălui,
cu îngerii aproape.
In această măreție,
dintre cer și pământ,
am adus slavă Mântuitorului
și Maicii Sale,
prin palpăirea firului de ață

strâns în ceară,
smeriți,
ne-am plecat ochii înlăcrimați
și-am îngenuncheat în fața lui Dumnezeu,
pentru a primi o fărâmbă din milostivirea Sa.

Imagine

Din oglinda cerului,
fire de aur
se preling
în șipote de miere –
mirifică minune
strecurată
prin mâna Creatorului.

De sărbătoare

Nu-i așa că
în Duminica Floriilor,
cerul
înflorește,
dintr-odată,
toți pomii
din Grădinile Raiului
și-apoi,
cu infinită blândețe,
le scutură
petalele de lumină,
peste oamenii
frumoși,
buni
și iubitori?
Binecuvântat
să ne fie
darul divin!

Florile raiului

Momente de regăsire
cu mine,
cu liniștea
și măreția muntelui,
peste care au răsărit
florile dalbe ale raiului,
presărate de mâna
bunului Dumnezeu,
după dreapta
și milostiva măsură
a inimii Sale...

Suflet fără vină

Doamne, nu te mânia,
de îmi blestem inima
că mi-a dat numai oftat
și dor greu de îndurat.

Doamne, nu mă osândi,
dacă ochii mi-oi huli
că mi-au dat lacrimi amare
de nu am zile cu soare.

Doamne, rău nu mă certa,
de mi-oi fereca gura
că a chemat dragostea
să-mi sfâșie inima.

Doamne, nu te supăra,
dacă focului m-oi da
să-mi ardă trupul de tină,
sufletul s-aibă hodină,

că nu are nicio vină,
lasă-l, Doamne, în lumină!

Rugă

Oameni buni,
să ne rugăm
pentru copiii noștri,
pentru ceea ce mai au de trăit,
pentru pacea lumii!

Doamne,
fii alături de sufletele speriate
și ne iartă pe toți de păcate!
Privește-ți copiii lacrimând,
mamele-amar suspinând,
fiii plecați la război,
bătrânii rămași în urmă,
cu ochi triști și goi!

Alungă umbra morții
cu mare mila Ta
și mai fă o minune:
la grea încercare,
nu ne lăsa!

„Datul sorții”

Pacea și liniștea
albastrului absolut
răsărit
pe-un picior de plai,
veșnic verde,
veșnic înmiresmat,
cu triluri fermecate
de paseri mii,
unde Dumnezeu
ne-a hărăzit
să viețuim,
cu lună și stele,
cu bune și rele,
cu soare și nori
blânzi și iubitori.

Ultima dorință

La rugăciunea de pe urmă,
voi cere Domnului iertare,
că trupul plămădit din humă
nu se va-ntoarce în țărână.

Las celor care m-au iubit
dorința mea cea arzătoare
să-mi fie trupul mistuit
în mari văpăi, săgeți de soare.

Din ce am fost, nu mai rămână
decât cenușa dusă-n vânt,
scânteii din visurile mele
le las în carte, prin cuvânt.

Se ducă trupul de femeie
ce-a ars pe rugul vieții sale,
iubind precum o Dumnezeu
și sfinții toți din catedrale.

Va fi, de-atunci, mereu aproape
de vârful muntelui iubit,
va răsări și va apune,
din sânul mării înfînit.

Nu se va stinge niciodată
lumina ochiului durut,
se va aprinde de-o scânteie
din lacrima care-a căzut,

și-n noapțile cu lună plină,
va pribegi neîncetat,
cerându-I Domnului iertare
că și-a ars trupul de păcat.

V.

Totul vine, totul trece mereu

Totul vine, totul trece

Mai aproape de primăvară, azi,
Ochii reci mi se zbat în fereastră,
Cu ultima clipă, iarna o scazi,
Fluturare de gânduri albastră.

Răsturnare de timp, joc nefiresc,
Totul vine, totul trece mereu,
Din ce văd, nimic nu pot să opresc,
Numai umbra rece din ochiul meu.

Ascultă, privește!

Toate din jur se duc
spre apus,
ascultă, privește,
clipele nu-s.

Nimicul sporește
golul din noi,
mereu înainte,
nicicând înapoi.

Azi e-un alt mâine
promis tuturor,
ascultă, privește
clipele-n zbor.

Un ieri niciodată
nu va fi azi,
zilele date,
nu le-aduni, ci le scazi.

În inimi tresaltă
un ultim fior,
ascultă, privește
clipele mor.

Într-un fel sau altul,
după un timp,
ne vom întoarce pe-aici...
unii, cântec de fluier
doinit pe o geană de zare,
unii, copaci cu rădăcinile
întoarse spre cer,
alții, icoane de lemn
sfințite-n altare.

Într-un fel sau altul,
după un timp,
ne vom întoarce
cu toții pe-aici.

La echinocțiu,

Apollo
aprinde zarea-n văpăi
de purpură
și-o-nvăluie
cu dragoste infinită.

În inima soarelui,
e-atât de multă iubire,
încât,
seara
îi mângâie blând
pleoapa de jar,
sub care dormitează
fluturi
de lumină stelară.

Deopotrivă,
ziua și noaptea,
revarsă peste lume,
dragoste
și pace.

Flori de lumină

Când toamna dau, arar, castanii-n floare,
uităm că a trecut încă un an,
tresar pe ramuri frunzele de-aramă
ca într-un trist sonet bacovian.

Se-aud bătaii de-aripi tot mai departe,
în urmă, cuiburile sunt pustii,
ecoul rătăcit prin ploaia rece
destramă ale verii armonii.

Pentru o clipă, timpul se oprește,
privirea ți se-ntoarce-n blândul mai,
aduni lumina caldă, viorie,
cernută prin ferestrele din rai

și-o-nchizi în floarea albă de castan,
lângă icoană, candelă să-ți fie.

Ecouri în pustiu

Doar vântul mai tulbură
liniștea cetății uitate de mult timp
în imensitatea pustiului
cuprins între câmpie și mare,

din când în când,
păsările, musafiri de-o vară,
răscolesc ecoul vocilor
stînse printre ziduri...

Fuga din cadrane

Din mare,
val după val
se-așază cuminte
la mal,
cum clipele
timpului meu
se rup
din cadrane
mereu...

A fi

Fără timp,
nu sunt,
nu ești,
nu suntem.

A cunoaște

Cunoașterea
are puterea
de a face lumină,
acolo unde ignoranța
a creat haosul.

A trăi

O curgere
de clipe
ne e viața,
un cer
răsfânt
pe ape,
dimineța...

Iluzia clipei

Ne costă mult timp
să înțelegem
că viitorul
e o cutie goală,
eventual
cu câteva iluzii...
ce contează,
cu adevărat,
e doar clipa prezentă...
până la urmă,
ne dăm seama,
niciodată nu-i prea târziu.

Întoarnare

Dintotdeauna,
toamna ne-a oferit
lecția frumuseții și a resemnării,
prin acceptarea
condiției efemere,
dincolo de care
așternem,
cu uimire și încântare,
amintirea locurilor văzute,
chipurile celor dragi
pe care i-am iubit
cu sufletul,
mai presus de ființă,
cu inima
pusă-n cuvinte și fapte.

O vreme,
toate vor povesti despre noi...
La final,
se vor așterne
în umbra tăcerii.

Dar din rai

Odată cu zorii noului an,
un colț luminos de stea
îvit pe-aripa muntelui
îmbracă cerul și pământul
într-o feerie de-argint –
dar divin,
din raiul sfânt,
pogorât,
peste sufletele copleșite de-ntristare,
lumină lină tămăduitoare
și flori de lerui ler
cernite din ochii
îngerilor călători,
împlinind voia Lui:
precum în cer
așa și pe pământ.

Viața – spectacolul măștilor căzute

Suntem actori
în spectacolul numit *Viață*,
un spectacol greu de jucat,
dureros,
de cele mai multe ori,
extraordinar și uimitor,
susținut în direct,
zi după zi,
fără duble,
doar cu lecții învățate
și măști căzute...

Între veșnic și efemer

Dacă vei pune în palme
o picătură de apă
și un praf de săpun,
te vei bucura,
ca un copil,
de sclipirea baloanelor mici de săpun,
care, după un zbor scurt,
cât tremurul unei clipe efemere,
vor dispărea,
ca și cum
nici n-au existat...

Dar,
dacă vei strecura
în căușul palmei
taina unui vis,
vei fi fericit
o viață.

Impliniri

Dincolo de orice furtună,
un curcubeu
așteaptă
răbdător
îmbrățișarea cerului.

În fiecare lacrimă,
un zâmbet
rostogolește
tremurător
uitarea plânsului.

După fiecare rugăciune,
un semn
alungă
mântuitor
chinul sufletului.

În fiecare primăvară,
un vis
înfruntă
cutezător
trecerea timpului.

Sisif

Fiecare om are muntele său.
Mai întâi,
e nevoit să-l urce,
apoi,
să-l poarte cu sine,
în toate zilele
și nopțile,
până în ultima clipă.

Efemeritate 1

Se rătăcise-n mine timpul,
pierzându-se în aiurare,
asemeni frunzelor desprinse
pluteam spre marea înserare...

Efemeritate 2

Apune timpul doritor,
se pierde-n în ceața timpului fugar,
pe astă lume, omu-i trecător,
iubirea-i mântuire iar, și iar...

Ecou de suflet

Doar sufletul mai poate,
să strige azi în mine,
ca vântul prin ruine,
durerea stinsă-n șoapte.

Din orologiul vieții,
se-aud în depărtare
bătăile tristeții
și clipele amare.

Mi-e sufletul un clopot,
urcând până la stele
ecoul plâns în hohot,
ieșit de sub zăbrele.

Rămâie-azurul veșnic
scăldat în curcubeu,
o lumânare-n sfeșnic,
arzând, sufletul meu.

Visul din zori

Îmi reazem tâmpla
pe-aripa unui răsărit
și visez îngeri diafani
care mă duc
mai aproape de infinit,
unde timpul
nu se măsoară-n ani...

Toamna

oglindită-n Ruhr
se strecoară molcom
printre unde line
și lasă în urma ei
noian de frunză arămită
ce-nvăluie pădurea
în straie
de aur și rubine.

E toamnă pe Ruhr,
e toamnă în mine.

Deșertăciune

Suntem umbre vremelnice,
călătorind spre nicăieri...
Cu ce-am venit pe acest pământ?
Cu nimic,
doar cu o poveste nescrisă.
Ce luăm cu noi?
Nimic,
nici măcar umbra
nu ne poate urma
în nesfârșita călătorie
ce va să vină.

Tot ce se naște,
devine infinit.

Doar liniștea

Devenim mai săraci,
cu fiecare zi care trece
și ia din noi,
mereu,
puțin câte puțin...
în urmă,
rămâne liniștea,
doar liniștea...

Umbra călătoare

Din ființa de carne
și oase de-acum
va rămâne-n urmă
doar cenușă și fum.

Nu voi negru mormânt,
de întuneric am teamă,
cerul infinit,
stelele mă cheamă.

Nimeni să nu afle,
c-am plecat, în zori,
pe drumul uitării,
dintre muritori.

Largă va fi zarea,
plină de lumină,
eu, o călătoare,
umbră fără vină.

Teiule, ce plângi așa?

- Plâng că nu m-aș întomna,
chiar de mi-a venit vremea,
pe-o parte-s îngălbenit,
pe cealaltă dezgolit.

Vântul rece, nemilos,
frunzele mi-a dat pe jos,
geaba plâng, geaba jelesc,
ce-am pierdut, nu mai gălesc.

Poate că la primăvară,
voi fi verde, vesel, iară,
frunzele-mi voi primeni,
soarele mă va-ncălzi.

Acum, sunt îngândurat,
de frigul ce s-a lăsat,
Doamna Toamnă îmi șoptește,
că de drag mă-ngălbenește,

și oricât m-ar supăra,
inima nu-i este rea,
„vreme trece, vreme vine”,
toate au un rost pe lume.

Pomii frunzele-și jelesc,
oamenii, ce pățimesc,
nimic nu este ușor,
totul este trecător.

Nemurirea zeilor

Uneori,
zeii coboară
de pe Olimp
printre muritori
să le reamintească
adevărul uitat:
doar zeii
sunt nemuritori,
iar noi,
simplici trecători,
supuși,
zi după zi,
păcatului
de a ne fi măsurat
cu ei.

Însingurare

M-a părăsit steaua luminoasă
care mi-a mângâiat sufletul de copil
rătăcit și speriat,
ființa care m-a îmbrățișat
cu dragostea și căldura
celeii mai iubitoare mame,
cu cel mai cald,
curat și frumos cuvânt
rostit în limba străbună
fiecărui elev
pe care l-a îndrumat să deslușească
tainele limbii române,
cu infinita generozitate
hărăzită de Dumnezeu.

Fără Doamna mea Lucia

S-a stins Doamna sufletului meu,
cea care m-a ținut strâns de mână
în momentele de cumpănă,
cea care m-a călăuzit, pas cu pas,
spre cea mai nobilă carieră,
de dascăl.

Știu că am reușit
să o fac mândră,
prin realizările mele și ale elevilor mei.
A fost bucuroasă și fericită pentru mine.

De azi,
cine mă va mai încuraja,
cui îmi voi mai jeli întristarea,
cu cine voi mai împărtăși bucuria,
în ochii cui voi mai vedea mulțumirea,
ale cui brațe mă vor mai strânge la piept,
pentru a-mi oferi dragostea
și puterea de a merge mai departe?

Cine mă va întreba:

Cum mai e sufletul tău, Nina?

Îl rog pe bunul Dumnezeu
să ia în grijă
sufletul plin de frumos
al Minunii cu nume de lumină, Lucia,
spre a-i da ei lumina veșnică
în Împărăția Cerurilor!

De astăzi,
fără Steaua mea,

mai întunecat va fi pământul,
mai tristă inima mea,
mai luminos cerul,
mai fericiți îngerii.
Ne vom întâlni,
știi bine...
Dumnezeu se va îndura
și ne va aduce împreună,
pe drumul stelelor...
Vom avea să ne povestim atât de multe,
Doamna mea frumoasă!

Dor de Lucia

Înainte de a se stinge,
o stea
strălucește cu toată puterea,
apoi, se descompune în univers,
în mii și mii de scânteii,
fărâme din strălucirea
și frumusețea de-odinioară...
împăcată,
pornește
în călătoria fără întoarcere,
prin albastra veșnicie a timpului.
Uneori,
când o încearcă dorul,
se furișează noaptea
la fereastra cerului
și se strecoară în visele celor dragi,
cu zâmbetul blând
așezat pe-o rază.

VI.

*Primul meu cântec de leagăn
din glasul mamei răsună,
dulce ecou fără seamăn
în Sfânta Limbă Română.*

Luceafărului

Miracol

Ivit din

Hronicul veșniciei

Ai adus neamului tău

Izbăvire și bucurie,

Ești lumina învierii din negura vremilor,

Mângâiere și speranță

Inimilor cernite...

Numai tu, prin patimile sufletului,

Ești în stare a-nțelege

Sufletele-nsingurate, pustiite de dor...

Cerul nemărginit îți aparține,

Unic Luceafăr!

Limba română,

doină și dor,

lacrimă,

freamăt de codru,

zbor de ciocârlie,

murmur de izvor,

Floare de colți,

verde câmpie.

Limba română

e sufletul meu!

Îngerul *necuvintelor*

Când sufletul lui s-a înălțat spre lumină,
dintr-odată,
pe pământ,
a venit iarna.
Cerule și-a răsturnat abisul
și a început să ningă
cu aripi desperecheate,
și toate erau ale poetului *necuvintelor*.
Cu cât sufletul lui urca mai sus,
cu atât îi creșteau altele în loc.
Era înger-pelerin,
căutând calea spre rai.

După o vreme,
sub semnul stelei nestinse,
clipele-au încremenit.
În urma lui,
privirile noastre rătăcesc
pe cărările cerului,
căutându-i mereu *necuvintele*.

Într-un colț de cer,
pe firul străveziu al unei pânze de păianjen,
poetul înșiră *noduri și semne*,
într-un zbor
cât nesfârșirea.

Creatorul se minunează,
hotărât să refacă universul,
după *o altă viziune a sentimentelor*,
cea a poetului-înger,
în dulcele stil clasic.

Fericit,
cu mâna la inimă,
Nichita zâmbeste
ca un copil,
se-nchină a iertare,
apoi, împăcat,
pășește mai departe,
spre imaculata
măreție a frigului.

Un munte de dor

Dor de *Fantasticii* mei frumoși,
Dor de verdele brazilor,
Dor de soare,
Dor de nori,
Dor de piscuri,
Dor de înalt,
Dor de libertate,
Dor de viață!

**Pe unde locul mi-e drag,
sufletul își află leac...**

Am pornit pe drum de munte,
cu *Steluțele* în frunte
să le-arăt măcar o parte,
din ce-au văzut doar în carte
și să simtă bucuria,
de-a-și trăi copilăria,
lângă apa de izvor
ce îngână-ncetișor
cântecul cel mai frumos
pentru suflet mângâios.

Și le-am arătat pădurea,
să cuprindă cu privirea
brazii, cerul, florile,
să-și umple inimile,
viața să o prețuiască
și-n armonie să trăiască.

Pentru frântura de rai
pe care o primim,
Doamne, îți mulțumim!

Desprimăvărare

La pas,
pe cărări abrupte,
prin râuri
izvorâte
din inima muntelui,
prăvălindu-se molcom,
printre stânci colțuroase
și brazi ocrotitori,
până sus,
în Țara Fulgilor de Nea.

Dar din cer

Chiar dacă vremea
ne-a încercat cu ploaie și vânt,
nu ne-am speriat nicicum,
o bună parte din drum,
ne-a însoțit un curcubeu strălucitor
parcă desprins
dintr-o frescă medievală.
Spre încântarea ochilor
și a sufletelor noastre
dorite de frumos,
cerul ne-a dăruit
din bogăția lui
cele mai scumpe nestemate.

La Centenar

Să te închini, în fiecare zi, copile,
la chipul țării tale sfânt,
ca pe-o icoană veche, moștenită
s-o strângi la piept cu jurământ.

Nu e pe lume dar mai prețios,
ca țara-n care te-ai născut,
și unde-ai spus plin de-ncântare
cuvântul „mama” la-nceput.

Tu, nu uita, copile drag,
că România-i țara ta,
și-oriunde te vor duce pașii,
aici, îți este inima.

Nu e alt loc mai minunat sub soare,
Nici altă limbă nu-i mai dulce,
decât aici, unde îți sunt străbunii
ce-au scris istoria cu sânge.

E datoria ta, de-acum,
s-o faci frumoasă ca o floare,
tu ești vlăstarul ce va crește
de strajă la ale ei hotare.

Sunt ani o sută împliniți,
în astă zi de mare sărbătoare,
de când la Alba Iulia s-a-nfăptuit
Unirea țării-n România Mare.

Să îi cinstești așa cum se cuvine,
pe făurarii-acestei Mari Uniri
și să nu uiți nicicând, copile,
că țara ta-i icoana la care să te-nchini.

Auschwitz

Locul unde îngerii mai plâng și azi.

Locul unde respirația mi s-a oprit
de teamă

să nu tulbur sufletul vreunui copil.

Locul unde inima mea
nu a putut să mai bată,
refuzând să primească sângele
înghețat de întristare.

Locul unde, cu fiecare pas,
am simțit cum mă descompun,
știind că pe acolo au pășit,
pentru ultima oară,
spre moarte,

sute de mii de copii,
femei, bărbați,
tineri și bătrâni fără nicio vină.

Locul unde ochii mei au refuzat
lumina cenușie, rece, fără viață.

Locul unde mi-a răsunat în urechi
ecoul sfâșietor al groazei.

Locul unde sufletul meu a împietrit
de durere și spaimă.

Locul unde, neputincioasă,
am ridicat mâinile spre cerul plumbuit,
întrebându-l pe Dumnezeu:

- Tată, de ce ai îngăduit?

Nu erau ei fiii și fiicele Tale?

În loc de răspuns,

dintre ramuri,
s-a ivit o pasăre mică, speriată,
trilurind cel mai trist cântec auzit vreodată.
Apoi, peste acel Loc uitat de Dumnezeu,
s-a așternut tăcerea,
nu și uitarea.

Iarnă întârziată

E trecut de miezul iernii
și zăpada n-a venit,
brazii, umbre solitare,
stau ținând spre răsărit.

Unde-i, oare, iarna noastră,
cu oceane de ninsoare?
Unde-s țurțurii de gheață
zgribuliți să ne-nfioare?

Gerul a uitat s-așeze
flori brodate la fereastră
mici sclipiri diamantine
prinse-n geam ca într-o glastră.

Fulgii-ascunși pe după stele,
și-au uitat, pesemne, zborul,
cătându-i cu privirea,
întristați, ne-ncearcă dorul.

Să rămână de poveste,
iarna noastră de-altădată?
mai avem înc-o speranță,
poate-i, doar, întârziată.

Vrabia înfumurată

Într-o zi, pe înserat,
vrabia s-a așezat,
gînditoare și posacă,
pe o margine de cracă.

Cum stătea îngândurată,
își zări făptura toată
oglindită într-o baltă
și inima îi tresaltă.

Se vedea, minune mare,
cu har de privighetoare
și-ncepu să se înfoaie,
ciripind tare vioaie.

Pe când ea se admira,
un motan ce o pîndea
își luă avânt și-ndată,
cu gheara ca o săgeată,
prinse vrabia nătîngă
care începu să plîngă
și din inimă să-i zică:
Cruță-mă, sunt așa... mică.

Când prea tare te fălești,
tot ca vrabia pățești.

Viespea creață

Într-o zi de toamnă caldă,
la stupina din livadă
a venit o viespe creață
să se-nfrupte din dulceață,
pe când roiul de albine,
robotea cum se cuvine
să adune din grădină,
pentru iarna ce-o să vină,
fir de aur parfumat,
ca să aibă de mâncat.
Viespea ochii își rotea,
prada lacom măsura
și în gând așa-și spunea:
- O, cât sunt norocoasă,
regina nu e acasă!
Cu privirea-mi veninoasă
pe trântor îl prind în plasă.
Apoi, îndrăzneată tare,
viespea începu să care
fagurii mustind de miere,
pentru buna ei plăcere.
Dar minunea s-a sfârșit,
când regina a venit,
și-adună îndată grupul
să elibereze stupul.
- Spune, viespe, ce-ai cătat?
Ori, tu, poate, ai uitat,
că familia se unește

când pericolul pândește?
Pune-ți coada-ntre picioare
și te du în lumea mare!
Ia și trântorul cu tine,
că vă potriviți prea bine!

Tot ca viespea vei sfârși,
de vreodată vei pofti,
la rodul strâns cu migală,
fără să dai socoteală.

Păunița înfumurată

Cândva, într-o frumoasă poieniță,
se învârtea de zor o păuniță,
umflându-și coada cât putea de tare,
să fie observată de oricare.

Văzând că nimeni nu-i vorbește
și nu-i luată-n seamă de-a ei obște,
încrezuta păuniță s-a înfuriat
pe celelalte păsări, strigând în lung și-n lat,
că are trup mlădiu și glasul de soprană,
dar nimeni din pădure n-o ia deloc în seamă.

Atunci, le-a zis c-ar vrea să facă un concurs, un joc,
și, evident, să iasă ea pe primul loc.

În juriu, s-au înfipt, de-ndată, o ipocrită coțofană,
o cioară surdă și o curcă melomană,
iar păunița le grăi cu mare viclenie:

- Stimate juriu, onorată adunare,
se înțelege că mi se cuvine
premiul întâi, ca unei mari regine.

Se duse repede la mierla cu voce fermecată,
s-o învețe a cânta frumos pe dată.

Făcu solfegii fără număr, dar păcat,
în glasul ei strident, pițigăiat
nicio schimbare nu s-a observat.

Și păuniței altă idee i-a venit
să se prefacă a cânta, mimând meșteșugit,
în timp ce mierla pitită pe un ram mai gros
să trilurească (atât) cât poate de frumos.

Zis și făcut, așa s-a petrecut,
înfumurata păuniță le-a-ntrecut
pe toate cântărețele de top,
însă, la urmă, când să spună hop,
mierla zbură pe-un ram mai depărtat
și planul mincinos i-a demascat.

Așa e și la oameni, mi se pare,
nu-i bine să râvnești
la premiul mare,
mințind și înșelând,
doar pentru că-ți dorești.

In memoriam Emil Brumaru

Era aproape miez de noapte,
când gerul întindea pe geamuri flori de gheață,
iar Dumnezeu pofți la poezie,
și mai luă dintre poeți o viață.

Din raiul Lui lipsea un înger care
fugise într-o iarnă de poveste,
în lumea de ispite și păcate
să urce-n vers iubirea pe înălțimi celeste.

Și scrise îngerul poeme de iubire,
ivite din al vieții-adânc tumult,
sperase să învingă nemurirea,
punând pe foi cuvânt lângă cuvânt.

Din dragostea năvalnică, fierbinte,
păstrase amintiri de neuitat,
femei frumoase, înalte și cochete
ce le-a iubit cu patimă, însetat.

Acum, când gerul Bobotezei ne-înfioară,
uităm de frig, căci sufletu-i de gheață,
din cer, ning lacrimile lui Brumaru,
Poetul-înger evadat din viață.

Colind

Lerui, Doamne, lerui ler,
sfânt și drag colind,
îngerii îl cântă-n cer,
Nașterea vestind.

Raza stelei ne-a condus
în lăcaș curat,
unde s-a născut Iisus,
Cel fără păcat.

Maica, Fecioara Maria,
pruncu-și legăna,
dăruindu-I bucuria
din inima Sa.

Magi bogați, pe frunți cu lauri,
vin să I se-nchine,
lângă iesle Îi pun daruri,
precum se cuvine.

Trei păstori creștini pornesc
către ieslea Lui
și cu drag Îi dăruiesc
roada câmpului.

Vin cântând colinde sfinte
îngerii din cer,
lumea să le ia minte,
lerui, Doamne, ler.

Dorință

Mă rog de primăvara
ce nu mai vrea să vină
în lumea asta-n care
războiul ne-nspăimântă,

s-aducă păsări, fluturi,
brândușe, viorele,
pe câmpuri iarba verde
și calde asfințituri.

Mă rog de primăvară
să facă o minune
s-alunge întristarea
și răul tot din lume.

CUPRINS

„Tablouri dintr-o expoziție” de suflet (Valeriu Stancu)...5

I. – Suflete de copil, ești fericit?

- ...am fost.....	17
Nume pe-o carte.....	19
Nostalgie florală.....	21
Timp suspendat.....	23
Moștenirea.....	25
Când eram copil.....	26
<i>Of de tată.....</i>	<i>27</i>
Amintiri răscolite.....	28
Era duminică.....	29
Picătura de viață.....	30
Pentru tine, drag copil!.....	31
Rugă pentru Ami.....	32
Cântec de leagăn.....	34

II. *Cu sufletul parfum de tei*.....35

Cu sufletul parfum de tei.....	37
Ca un copil-pelerin.....	38
Golul din noi.....	39
Liniștea dinaintea furtunii.....	40
Însingurare.....	41
Zâmbește, suflete.....	42
Izbăvire.....	43
Căutare.....	44

Menire.....	45
Dacă aş avea.....	45
<i>Ea</i>	46
Poți să zbori.....	47
Alean.....	47
Licorile iubirii.....	48
Revelație.....	48
Rugă solară.....	49
Destrămare.....	49
Viața nu este, nu poate fi perfectă.....	50
Suflete ne-nțeleș.....	51
Ea / ei.....	52
Povara neputinței.....	54
În liniștea sferelor.....	56
Amurgul.....	57
Pelerin.....	58
Cândva.....	58
N-am niciun drept.....	59

III. *Minunile nu așteaptă lauda nimănui, doar sunt*.....61

Minunile sunt.....	63
Vestitori grăbiți.....	64
Și totuși.....	65
Revelație.....	66
Jocul de-a fericirea.....	67
Întâlnire-amăgitoare.....	68
Ea, Magnolia.....	69
Duminica Magnoliilor.....	69
Armonii de primăvară.....	70

Contopire.....	70
Înserare.....	71
Taina somnului.....	71
Magia mării.....	72
Gând 1.....	72
Gând 2.....	72
Gând 3.....	73
Gând 4.....	73
Gând 5.....	73
Cântecul speranței.....	74
Ecoul mării.....	74
Izvor de lumină.....	75
Inscripție pe cer.....	75
Inocență.....	76
Tributul verii.....	77
Zbor în poem.....	78
Întomnare.....	79
Păsările raiului.....	80
Comoara visului.....	81
Dincolo de poveste.....	81
Pastel.....	82
Cumințenia muntelui.....	83
Poveste de seară.....	84
Reflexie.....	84
Semn 1.....	85
Semn 2.....	85
Visul unei nopți de iarnă.....	86
Zbor de taină.....	86
Haiku.....	87

IV. Niciodată singur, Dumnezeu.....89

Nimeni, niciodată.....	91
„Nihil sine Deo”.....	92
Dincolo de nori.....	93
Cuprinde-mă, Doamne.....	94
Între cer și pământ.....	95
Darul divin.....	96
*** Când îngerii.....	97
Rugă în Casa Domnului.....	98
Apus.....	99
Arta de a trăi frumos.....	100
Imagine.....	101
De sărbătoare.....	102
Florile raiului.....	103
Suflet fără vină.....	104
Rugă.....	105
„Datul sorții”.....	106
Ultima dorință.....	107

V. Totul vine, totul trece mereu.....109

Totul vine, totul trece.....	111
Ascultă, privește!.....	112
Într-un fel sau altul.....	113
La echinocțiu.....	114
Flori de lumină.....	115
Ecouri în pustiu.....	116
Fuga din cadrane.....	116
A fi.....	117

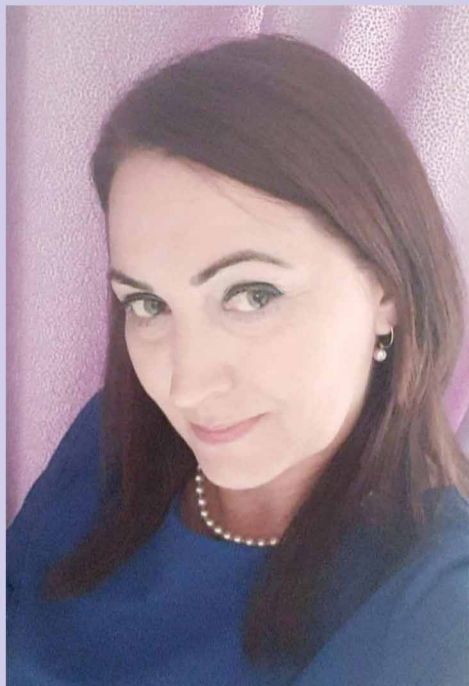
A cunoaște.....	117
A trăi.....	117
Iluzia clipei.....	118
Întomnare.....	119
Dar din rai.....	120
Viața – spectacolul măștilor căzute.....	121
Între veșnic și efemer.....	122
Impliniri.....	123
Sisif.....	124
Efemeritate 1.....	124
Efemeritate 2.....	124
Ecou de suflet.....	125
Visul din zori.....	126
Toamna.....	126
Deșertăciune.....	127
Doar liniștea.....	127
Umbra călătoare.....	128
Teiule, ce plângi așa?.....	129
Nemurirea zeilor.....	130
Însingurare.....	131
Fără Doamna mea Lucia.....	132
Dor de Lucia.....	134

**VI. Primul meu cântec de leagăn/ din glasul mamei
răsună,/ dulce ecou fără seamăn/ în Sfânta Limbă**

Română.....	135
Luceafărului.....	137
Limba română.....	137
Îngerul <i>necuvintelor</i>	138

Un munte de dor.....	139
Pe unde locul mi-e drag, sufletul își află leac.....	140
Desprimăvărare.....	141
Dar din cer.....	141
La Centenar.....	142
Auschwitz.....	144
Iarnă întârziată.....	146
Vrabia înfumurată.....	147
Viespea creață.....	148
Păunița înfumurată.....	150
In memoriam Emil Brumaru.....	152
Colind.....	153
Dorință.....	154

„Nihil sine Deo”

Nimic pe lume nu tresare,
fără atingerea divină,
nici frunza-nmugurită-n ram,
nici stropii ploii de pe geam,

nici biata inimă nătângă,
nici ochiul ce-a-nvățat să plângă.
Nimic pe lume nu-s nici eu,
fără de bunul Dumnezeu!

Nimic pe lume nu trăiește,
fără iubire și credință,
nici pomul roade nu rodește,
nici râul nu mai izvorăște,

nici omul trist și-nsingurat
ce-și plânge viața de păcat.
Nimic pe lume nu-s nici eu,
fără de bunul Dumnezeu!

978606964025